



**Ἡμεῖς, Τζαβήτ, εὐρήκαμε λίρα με τὴν οὐρά,  
καὶ σὺ μὲ τὰ ταξείδια σου θεν' ἄσῃκες μπῆρ παρᾶ.**

**Ἀρχαιοφίλω Βασιλεῖ  
προσφώνησις τοῦ Φρασουλά.**

— Ἐν μέσῳ τῆσιν συμφορᾶς καὶ τῆσιν παραζάλῃς  
ἐκείνῳ, Μεγαλειότατε, μετὰ χαρᾶς μεγάλης  
καὶ πόθου ἀρχαιοφίλος χαρμόδουνος σὰς φέρει  
ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος τὰ χαλασμένα μέρη.

Ἐν μᾶς ἐλύθησε πολὺ μαντάτο θλιβερόν  
καὶ δὲν θὰ πάτε' στὰ λουτρά καὶ τοῦτον τὸν καιρὸν  
ὅταν βλέπομε χαρμόδουνοι μὲς' ὅτῃν ἀπελπισιᾶ  
καὶ τῶρα πῆρατε καὶ Σίεις παγὰνὰ τὰ νησιά,  
ἀφῆκατε τοῦ Τατογροῦ τὴν ζεῖθωρ δροσιᾶ.

Ἰάτε κ' ἐπιτρέψατε νὰ σὰς καθοδηγήσω  
ὅτῃς Ἀήλου τὴν ἐρησιότητα,  
κ' ἄλλην τὴν ἀρχαιότητα  
νὰ σὰς τὴν ἐξηγήσω.

Ἔδω' ὅτῃν νῆσον τῆς αἰγιῆς  
ἰσοῦ Ναξιῶν κατὰ γῆς  
πελώριος Ἀπόλλων,  
δυσνούμενος παρ' ἔλαιον.

ὁδοῦ περὶ μόνον κατὰ γῆς καὶ βάθρον μονοκόμματον,  
ποῦ Σφίλας ὀνομάζεται,  
παρ' ἔλαιον δὲ θαυμάζεται.

οἱ βλέποντες ἀνοίγουνε μὲν πῆραμὴ τὸ στόμα των.

Ἔτσι καὶ τὸ Ρωμαϊκόν, ποῦ τόσον ἀναδρύνεται  
ὡς φαντασίας πλάσματα  
καὶ σὲ παλῆα χαλάσματα,  
μὲ τοῦτον τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Νάξιον συγκρίνεται.

Ἔτσι καὶ τὸ Ρωμαϊκόν, ποῦ μέσ' ἀπὸ τοῦ στρώμα των  
τὸ κῦτταζαν πολιτικοὶ  
τὰ μάλιστα προβλεπτικοὶ  
νὰ στίκ' ἠλιοστάλακτον σὲ βάθρον μονοκόμματον,  
δὲν ἔβρω σήμερα γιὰτὶ σωριάστηκε' ὅτ' ἡλιος  
κομματιασμένο πτόμα.

Ἔτσι σωριάστηκε κ' αὐτὸ, ποῦ θάμβωνε τὰ μάτια του  
κάποιο χρυσάκτιν ἠλιος  
κ' ἕνας Ἀπόλλων Ἀήλιος,  
καὶ τῶρα πολεμοῦν πολλοὶ ν' ἀρπάξουν τὰ κομμάτια του.

Ἐλάτε, σὰς παρακαλῶ, βαδίζετε σιγά...  
κ' ὁ Ράλλης μὲ τοὺς Κρητικούς καλὰ τὰ καταφέρνει...  
ἰσοῦ καὶ κάποιο Σάτυρος, ποῦ Νόμφην κυνηγᾷ,  
κ' αὐτὴ μὲ τὴν παντοφλα τῆς ἀλόγητα τὸν ἔβρνε.

Νὰ κ' ἕνας Ἔρωσ ἀπ' ἐκεῖ,  
ποῦ τοῦ Σατύρου Βασιλεῖα,  
τὰ γένεια ἔτριζόνει.

Τὶ κίνησις ἐκλογικὴ!..  
ἔμπερδούτης μὲ τὴν Ἐλῆν  
τοῦ Ράλλη τὸ Κορδόν.

Αὐτὸς ὁ ρέκτηρ Σάτυρος ὁ κακομουσουλῶτα  
 μοῦ λέν πολλοὶ πῶς τῶν Ρωμηθῶν ἐκπροσωπεῖ τὸ κράτος,  
 κι' ὅπως ἐκεῖνος ἐξέλλοι τὴν Νύμφην κυνηγᾷ  
 ἔτσι μετ' τὴν Ἀνθρώπῳσι κι' αὐτὸ παρασφριγᾷ,  
 καὶ πάσῃν Ἀνορθώσεω ἑρωτικῇν φρικίασιν  
 τῆς ρίχεται νυχθημερῶν μετ' ἴσην σατυράσιν.

Πλὴν ἡ πάγκαιος αὐτῇ,  
 ποῖναι Νύμφη λατρευτῇ,  
 τοῦ σφριγῶντος ἔραστοῦ τῆς τῆ παληγόμουτρα κυττῆ,  
 κι' ἔξω τότε, Βασιλιγᾷ μου, τὴν παντοφλα τῆς πετῆ,  
 καὶ τοῦ δίνει καὶ τοῦ δίνει...  
 νὰ καὶ τούτῃ, νὰ κι' ἔκεινη.

Κι' ἔριος ὥρατος τοῦ καλοῦ, τοῦ κάλλους, τοῦ φωτός,  
 μετ' ὅν ἐχρεῖτον Σάτυρον ἀγανακτεῖ κι' αὐτὸς,  
 κι' ὅπῃρ τῆς Νύμφης κατ' αὐτοῦ τὸ χεῖρ τοῦ προταίνει  
 καὶ τριχα τριχα τοῦ μαθᾷ τὰ γένεμα καὶ τὰ φτόνει.

Ὅποσοι Σάτυροι θρασεῖσι...  
 ἔμωσ γελᾶστε καὶ Σεις  
 μ' αὐτοὺς τοὺς διαπυροῦς  
 τῆς ἐποχῆς Σατύρους.

Παρατηρήσατ' ἐν σπουδῇ  
 τὴν λήμνην τὴν τροχοειδῆ,  
 ποῦ πλήθῃ κύνων ἱερῶν οὐ τοῦτα τὰ νερά  
 ἐκλυμποῦσαν ἄλλοτε μετ' ἀτασπρα φερέα.

Μὰ κύνος σήμερα κανεῖς δὲν λούζεται χιονάτος,  
 καὶ πλέουσι μόνον πυρετοῖ, τὸ δὲ πύρισιον κράτος  
 ἐξ' Ἰταλίας γνήσιον κίννο προμηθεύεται,  
 ποῦ δόλου δὲν νοθεύεται.

Μέσ' ἀπὸ λήμνης, Βασιλιγᾷ, νερά πυρετοφόρα  
 θαρρῶ πῶς ἀναδύεται σὺν Ἀρροδίτῃ τώρα  
 κάποιος πατριὸς σκελετῶ, κάποιος Ἑλλάδος φάσμα,  
 καὶ τὴν ἀκούω φέλλουσαν τὸ κύνειόν τῆς ἄσμα.

Ἄκουτε... κλαίει τὴν φυλήν, ποῦ δὲν ἐξεφυλοῖθη...  
 μὰ νὰ καὶ φοινῆ ἱερῶν, ποῦ τὸν γεραῖρου χρόνον...  
 τοῦτον μᾶς λέγουσι ἡ Διὸς πῶς τὸν ἐγγυκαλιόθη  
 ἔταν ὄθινος τοκετοῦ τὴν ἐσφιξαν καὶ πόνοι.  
 κι' ἔτσι τὴν Ἀρτέμιδα καὶ τὸν θεὸν τὸν Διῆλιον,  
 ὅπου γεννᾷ χαμοσυρητὸ μὲς σ' τὸ χαρτοβασιλεῖον.

Νομίζω μ' ἐπὶ μου πῶς κυττῶ  
 τὴν Ρωμησοῦνι σὺν Λητώ.  
 Κι' αὐτῇ, Μεγαλειότατε, δευθὴς κολοπονεῖ,  
 καὶ σφιγγεῖ φοινίκους κορμῶν  
 μετ' ἑνὶν πόνων ὀδυρμῶν,  
 καὶ πάλι τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Κορδονοῦ γενεᾷ,  
 κι' ἔκεινην τὴν εὐλόγιον Ἀρτέμιδα τῆς θήρας  
 μετ' ἡν μαγεύουσαν μορφήν τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας.

Ὅποιοι ἀναμνήσιον παρᾶξαι ποταμόσι...  
 καθίστατε σὲ μέμραρα προσιώνων τῶφιν...  
 ἴσοι καὶ τῆς Ἀρτέμιδος κεράτινος θαμῶς  
 πλεγμένους ἀπὸ κέρατα φουθεύσιον ἐλάφῶν.

Ἐμπρὸς εἰς τὴν Ἀρτέμιδα πέφτω κι' ἐγὼ πρηγῆς  
 καὶ λέγω σ' τὸν κεράτινον καθήμενος ῥωμῶν:  
 ποσάκις καὶ Νέστουροι καὶ φίλοι συγγενεῖς  
 δὲν γάνωσαν τὸ κέρατο καὶ τῆς μητρὸς ἡμῶν,  
 ποῦ τώρα καὶ τὸν Ισχυρο τῆς φοβάται σὺν τῷ ἴλαφι,  
 κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ τῆς ἀπαντοῦν μετ' ὁ σικτῆρ πλάφι.

Ποσάκις δὲν ἐλίκνισε τὸν ὄφιν τῆς μητέρας  
 ἐκεῖνο τὸ θρυλούμενον τῆς Ἀμαλθείας κέρατος,  
 καὶ μόνον μετ' ἡν εὐκλαίαν παλῶν κατορθωμάτων  
 ποσάκις δὲν συνέλαβε τὸν δοῦν ἐκ τῶν κεράτων.

Πόσα δὲν εἶπαν τῆς μητρὸς  
 μ' ἐπὶ σοῦ, κερατῆνα...  
 ἢ πῆτα, δύστυχη, ποῦ τρέφῃ,  
 εἶναι κολοκυθῆνα.

Νὰ τοῦ Θεοῦ τὸ τίμενος, καθ' ἕνα σεβαστῶν,  
 ἴδητε καὶ τὴν ἀγορᾶν τῶν Κομπεταλιστῶν,  
 ὅπου Ρωμαίους ἔβλεπε κι' ἀκμάζοντες ἐμπόρους  
 μετ' ἀπραγματεῖας τοῦ συρμὸς πολλὰς καὶ διαφόρους.  
 Τότε δὲν ἦταν, Βασιλιγᾷ, τῆς Πύλης τὸ Νυδῶν,  
 δὲν ἔσοσε κι' ὁ Κερμ' Ἀγᾶς μ' αὐτοῦτῃ νὰ κἀνη.

Καὶ σ' τὴν Σταμπολὶ Συνέλευσις τρανῆ προετοιμάζεται...  
 ἴσοι καὶ λόφος ἱερῶν, ποῦ Κύνος ὀνομάζεται.  
 Ἐδῶ μαντεῖον, Βασιλιγᾷ, ἀπὸ τὰ ἔξαικουμένα  
 μᾶς λέγουσι σέξαι ἐμάντες τῆς τύχης τὰ γραμμένα,  
 μὰ τώρα στέκεται νεκρὸν καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι...  
 καθέναν σύγχρονος Ρωμηθῶς κι' ἕνα μαντεῖον εἶναι.

Ἄπὸ τὸν λόφον τουτοῦ γιὰ δῆτε τί καλᾶδες!..  
 σὺν Νηρηίδες γύρω μας χορεύουσι ἡ Κυκλάδες,  
 ἢ Πάρω μετ' ὁ κοπανιστάς καὶ μετ' ἡ μάριμαρᾷ τῆς,  
 ἢ Σέρφω, ποῦ τρέλλαναι πολλοὺς τὰ Χάλαρᾷ τῆς.

Ἰδῆτε σὲ πολύχρωμον κι' ἀκτινοδόλον Ἰριδα  
 τὴν Σίρνο μετ' ἡς σκοφίαις τῆς, τὴν Νάζο μετ' ἡν σμίριδα,  
 κυττάξετε τὴν Μύκονο μετ' ὁ κοπελαῖς νταρτάναις,  
 μὰ καὶ τῆς Ἀνδρῶν τὸ νησι, ποῦ βγάξει παραμάναις.  
 Βλέπω καὶ τοῦτο τὸ νησι, μὰ στρέφω καὶ σ' ἐκεῖνο,  
 περῶ κι' ἀπὸ τὴν Γύαρο καὶ σταματῶ σ' τὴν Τήνο...

Ἐδῶ πρὸς ὄρασι ἀληθῆ νοῦν καὶ ψυχὴν κινήσετε,  
 ἔδῶ τοὺς Νεοέλληνας μαζί μου λησμονήσετε.  
 Ἐξ' ἀκούσατε πῶς ἡ Τουρκιὰ τοὺς ἔκανε τουλοῦμα,  
 ὁ ἀκούσατε πῶς ἡ Ἰανουμὶ τοὺς δέρνουν μετ' ἡ πασοῦμα,  
 κι' ἔλα φωνᾶζοῦν ἐλελετο,  
 καλὰ ταξεῖθι, Βασιλιγᾷ,  
 κι' ἀπὸ τῆ Σύρα φέρτε μᾶς ἴλα ραχάτ' αὐλοῦμα.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, Γορτυνίαι, φηφο καὶ σὺν Τσαγγάρῃ,  
 ἐγᾶτετε πληρεξούσιον κι' αὐτὸ τὸ παλληκάρῃ,  
 ποῦ δὲν λυπάται χρήματα, θυσίαι, καθε κῆπο,  
 γιὰ τὸν ἀγαπημένον του τῆς Γορτυνίας τόπο.  
 Τοῦ Τύπου δυνατὸς μοχλὸς καὶ σ' τὴν δουλειᾷ θηρῶ  
 γιὰ δόγμα δὲν ἐκίρωςε τὸ τρωγε καὶ τὸ πίνε,  
 καὶ μῆτε ζῆση, ἐρᾷ παιδιᾷ, τοῦ κἀνει μῆτε κρῶ  
 δὲν γίνῃ πληρεξούσιος ἡ μείνη καθὼς εἶναι.  
 Βγάλτε τον, ποῦ οὐκ ἔδουλε μ' ἄγαπῆ καὶ μετ' ἡ ζῆλο  
 κι' ἔχει μετ' ἔλλα καὶ μωλῶ, ποῦ καλλιγόνει φύλλο.